

og Bortsalg af de gamle Kaserner. Jeg vil gerne opfordre Regeringen til, at man dog er noget varsom med at kaste Lokaler fra sig, som man muligvis senere kan faa Brug for. Jeg vil i høj Grad lægge et Ord ind for, at man lader de Byer, der har Garnisoner, beholde dem, selv om disse Byer maaske ikke selv har tilvejebragt de Etablissementer, Garnisonerne benytter, men har været Garnisonsbyer fra gammel Tid, saaledes som Helsingør. Jeg ved, at trods den megen Talen, der er, om Modstand imod Militærvæsen og Forsvarsvæsen fra visse Sider, naar der tales politisk, er Militæret populært i de Byer, hvor det ligger, og man vil meget nødig af med det. Det betyder ogsaa noget økonomisk for de paa-gældende Byer at have Garnison. Jeg vil derfor bede den højtærede Forsvarsminister om at tage med meget varlig Haand, naar der nu skal ske Forandringer.

Med disse Bemærkninger vil jeg til-lade mig paa mit Partis Vegne at anbefale de foreliggende Lovforslag til hurtigt Fremme.

Veistrup: Maa jeg begynde med at sige, at dansk Politik jo i Øjeblikket befinder sig i Forligets Tegn. Vi har ikke i mange Aar set en Forligsperiode som den, vi for Tiden er inde i. Der er faa Sager, store eller smaa, som ikke har Kompromisets Karakter, og altid, kan jeg gerne sige, i konservativ Retning. I al Almindelighed har Ordet Forlig en daarlig Klang indenfor den demokratisk tænkende Del af Befolkningen, fordi man synes, at det vil betyde en Sammenrotning, hvis jeg maa bruge det Udtryk, af de mere konservative Elementer imod Demokratiet og den Politik, som er Genstand for Demokratiets Arbejde.

Som foreløbig Afslutning paa denne Periode foreligger der i Dag et Militærforlig, som vi skal tage Stilling til, og det er jo rigtigt, hvad der er udtalt af ærede tidligere Talere, at dette er et stort politisk Spørgsmaal. Militærspørgsmaalet har altid været og er fremdeles et meget stort politisk Spørgsmaal. Jeg tænker, det kommer deraf, at dette Spørgsmaal i Virkeligheden har to Sider, en Side, der vender indad imod Befolkningen, og en Side, der vender udad imod vore Naboer. Indadtil betyder det økonomiske og personlige Byrder som meget faa politiske Spørgsmaal. Udadtil skulde det jo gerne betyde en ligelig Neutralitet, men Ordningen kan ogsaa være bygget paa Sympati eller paa Antipati, maaske rettere Mistillid, overfor vore Naboer, og selv om man nu, som den lille Nation vi

er, ikke regner stærkt med os i den saakaldte europæiske Militær-Koncert, men det kun er en meget svag Fløjtetone, om jeg saa maa sige, vi har i dette Orkester, vil ganske sikkert den Ordning, vi gennemfører, være Genstand for megen Opmærksomhed, idet den vil være Udtryk for Følelser og Stemninger overfor vore Naboer. Derfor var det og er det med en vis Bekymring, vi fra vor Side saa paa den Omplacering af Mandskabet, som der var Tale om i Regeringsforslaget, og som ikke er absolut fraveget, men kun er fraveget forholdsvis derigennem, at man har forøget Styrken paa Sjælland, men ikke mindsket den Styrke, der er Tale om at lægge i Jylland, særlig i Sønderjylland. Det fik sit karakteristiske Udtryk gennem de Bemærkninger, der blev fremsat af det slesvigske Partis Repræsentant i det andet høje Ting, Bemærkninger, som jeg gerne vil citere, fordi det forekommer mig at være paa sin Plads, at netop dette Partis Repræsentant ser saaledes paa Forholdet. Han udtalte: „Naar Tyskland nu ikke retter et Spørgsmaal til Danmark om, hvorfor man anser denne Omgruppering af Garnisonerne for nødvendig, regner Venstre vistnok helt rigtig med, at Grunden til, at dette ikke sker, netop er, at Tyskland føler sig svag, føler sig usikker paa, om man kan forhindre det. Men at det tyske Folk alligevel ser noget truende i denne Omgruppering, derom kan der ingen Tvivl være. Om danske Politikere kan anse det for heldigt, det vil jeg gerne henstille til dem at overveje.“ Det samme ærede Medlem fremkom ogsaa med en anden Udtalelse, som jeg synes er bemærkelsesværdig. Han føjede nemlig til: „Jeg erklærer uforbeholdent, at jeg selvfølgelig ønsker, at Tyskland igen kommer til den Magt, som svarer til dets Folketal og dets Værd; men med samme Bestemthed erklærer jeg, at jeg ønsker, at et Mellemværende mellem Danmark og Tyskland aldrig maa løses med Magt eller Vaaben.“ Det forekommer mig, som sagt, at denne sidste Udtalelse er bemærkelsesværdig. Nu er det ganske rigtigt, som man siger, at een Svale gør ingen Sommer, men hvis dette er Udtryk for en Stemning, som behersker store Dele af Tyskland, maa Udtalelsen siges at være i høj Grad bemærkelsesværdig. Dersom denne Opfattelse førtes videre og blev en almindelig Opfattelse indenfor Stormagterne, tror jeg, at dette var mere værd end alt dansk Militærvæsen tilsammen, saa meget mere som Forholdet jo er det, hvad for øvrigt er kommet til Udtryk ikke een, men mange Gange, ganske særlig fra den